

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Statutární město Plzeň**, se sídlem nám. Republiky 1, Plzeň, zastoupen JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 157/2019-97,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 157/2019-97, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2019, č. j. MF-27684/2017/1203-24, žalovaný podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl ve sporu z veřejnoprávní smlouvy mezi žalobcem a Regionální radou regionu soudržnosti Jihozápad, IČO: 75086999, se sídlem Jeronýmova 1750/21, České Budějovice (dále jen „poskytovatel“), o návrhu žalobce na zaplacení částky 54 974 472,42 Kč s příslušenstvím a příslušenství z částky 102 622 833,25 Kč ve výši 6 789 976,50 Kč (dále jen „návrh“) tak, že výrokem I uložil poskytovateli povinnost zaplatit žalobci úroky z prodlení ve výši 8,05 % p. a. z částky 102 622 833,25 Kč od 16. 10. 2014 do 11. 8. 2015 ve výši 6 789 976,50 Kč a výrokem II zamítl návrh žalobce na zaplacení částky 54 974 472,42 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % p. a. od 16. 10. 2014 do zaplacení.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 157/2019-97, napadené rozhodnutí v rozsahu výroku II zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Městský soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle které žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda byl poskytovatel oprávněn krátit dotaci o spornou částku 34 207 611,09 Kč z důvodu stanovení výše bankovní záruky jako dílčího hodnotícího kritéria a požadavku na doložení ratingu banky bankovní záruku vystavující. K tomu městský soud uvedl, že kritérium bankovní záruky vyjadřovalo vztah užitné hodnoty a ceny a nebylo stanoveno v nepřiměřené výši, tudíž bylo stanoveno v souladu s § 78 odst. 4 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“). Rovněž požadavek žalobce, jakožto zadavatele, aby banka vystavující bankovní záruku splňovala určité předpoklady, je zcela odůvodněný, neboť mu zaručí jistotu (či alespoň vysokou pravděpodobnost), že předmětná banka bude schopná svůj závazek z bankovní záruky splnit. Požadavek na doložení ratingu zabezpečuje, že sjednaná bankovní záruka v případě potřeby splní svůj účel. Městský soud tedy neshledal, že by byl požadavek nepřiměřeným. Nepřiměřený není ani požadavek žalobce, aby uchazeči doložili ratingové hodnocení bank provedené konkrétními ratingovými agenturami (Moody's, Standard & Poors nebo Fitch). Je tomu tak proto, že tyto agentury podle veřejně dostupných zdrojů informací jsou největší, nejuznávanější a nejrelevantnější, nadto žalobce nepožadoval doložení ratingu od všech těchto společností, ale od kterékoli z nich. Nejedná se proto o diskriminační požadavek. Otázkou přiměřenosti požadavku na výši ratingové známky (minimálně na úrovni České republiky) se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nezabýval, proto se k ní ani městský soud nevyjádřil. Městský soud proto uzavřel, že požadavek na doložení ratingového hodnocení banky vystavující bankovní záruku nebyl v rozporu s § 6 ZVZ.

[4] Pokud jde o žalobní námitky týkající se toho, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda byl poskytovatel oprávněn krátit dotaci o spornou částku 20 769 220,09 Kč, neboť změny závazku ze smlouvy o dílo na základě dodatku č. 4 poskytovatele neopravňovaly ke krácení dotace o spornou částku, tyto námitky městský soud neshledal opodstatněnými.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně charakteru dílčího hodnotícího kritéria bankovní záruky. Žalobce v zadávací dokumentaci veřejné zakázky stanovil pouze minimální výši bankovní záruky 10 % z výše nabídkové ceny, nikoliv její strop. Z hlediska poplatků za bankovní záruku platí, že čím je záruka vyšší, tím je vyšší i poplatek za bankovní záruku, kterou jistě uchazeč promítne do nabízené ceny zakázky. Záruky nabídnuté uchazeči o veřejnou zakázku ve výši 56 %, resp. 68 % se tak cenově promítly do nabízené ceny díla. Rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) sice obecně uznává přiměřenost bankovní záruky ve výši 10 % ceny zakázky, v tomto případě však nešlo o maximální, ale minimální

pokračování

hodnotu záruky, která tak mohla dosahovat až do výše ceny zakázky, což zakládá nepřiměřenost tohoto požadavku. Stěžovatel dále uvedl, že bankovní záruka je zajišťovací instrument, který nevyjadřuje užitnou hodnotu věci, která je předmětem veřejné zakázky. Kritériem, které by mohlo ovlivnit vztah ceny a užitné hodnoty, by mohla být technická úroveň plnění, záruční servis nebo lhůta pro dokončení, nikoliv výše bankovní záruky za nesplnění závazku dodavatele. Posouzení ekonomické výhodnosti kritéria bankovní záruky může být sporné, zejména při její přípustné výši až do 100 % hodnoty nabídky.

[7] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně posoudil požadavek na rating bank vystavujících příslib bankovní záruky. K tomu uvedl, že tento rating si nechávají zpracovat pouze velké banky především pro obchodování na burze, jelikož je získání tohoto ratingu podmíněno úhradou poplatku v určité výši, kterou banky schopné poskytnout uchazeči o veřejnou zakázku bankovní záruku, nemusejí mít zájem vynakládat. Uchazeč, který využívá služeb banky, která nedisponuje ratingem vypracovaným požadovanými agenturami, by se musel obrátit na jinou banku, která takovým ratingem disponuje. Takový postup však neúměrně ztěžuje jeho situaci.

[8] Požadavek na rating banky předem stanovenými ratingovými agenturami (Moody's, Standard & Poors nebo Fitch) minimálně na úrovni ratingu České republiky považuje stěžovatel dále také za diskriminační z důvodu toho, že se jím vylučují jiné subjekty oprávněné k nezávislému hodnocení bank. ÚOHS ve své rozhodovací praxi uznal jako přiměřený požadavek na rating banky vystavující bankovní záruku ve stupni Baa3 (agentura Moody's), resp. BBB- (agentury Standard & Poors a Fitch), v tomto případě byl však žádán rating na úrovni hodnocení České republiky, která se v té době držela ve vyšších hodnotách ratingové stupnice. To podle stěžovatele vede k tomu, že tento požadavek byl diskriminační, resp. excesivní, neboť dostát závazku poskytnutí bankovní záruky je schopna i banka, která rating od předem stanovené agentury nemá či má nižší ratingovou známku. V této souvislosti odkázal stěžovatel na vymezení pojmu skrytá diskriminace podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152.

[9] Stěžovatel dále poukázal na to, že zadávací podmínky veřejné zakázky neuváděly, jaký druh ratingu financující banky má uchazeč o zakázku doložit. Podle stěžovatele neexistuje jeden „univerzální“ rating, přičemž požadavek na doložení hodnoty ratingu „minimálně na úrovni ratingu ČR“ postrádá logické vysvětlení, jelikož banky jsou hodnoceny jiným způsobem než stát.

[10] Stěžovatel rovněž namítal, že zadávací dokumentace veřejné zakázky nestanovila způsob, jakým má být hodnota ratingu banky doložena. Tuto podmínku na výzvu žalobce splnili z šesti jen 3 uchazeči s tím, že uchazeč VCES-PSJ rating banky doložil, ale ze soutěže byl vyřazen, uchazeč PRŮMSTAV a.s. rating banky nedoložil, přesto nebyl ze soutěže vyloučen, a uchazeč Sdružení Divadlo Jízdecká doložil pouze prohlášení banky bez doložení konkrétní hodnoty ratingu, v důsledku čeho byl vyřazen. Postup žalobce, který některé nabídky uchazečů hodnotil, aniž by tito splnili podmínku předložení ratingu banky (PRŮMSTAV a.s.) a jiné naopak pro nesplnění této podmínky z hodnocení vyloučil (Sdružení Divadlo Jízdecká a VCES-PSJ), byl tak v rozporu se zásadou rovného zacházení.

[11] Stěžovatel závěrem namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud nijak nehodnotil, z jakého důvodu je v posuzovaném případě důvodná vyšší záruka, než záruka podle doporučení ÚOHS. Městský soud se stejně tak nezabýval i nedostatečným vymezením požadavku ratingu, jelikož neexistuje jeden „univerzální“ rating. Podle stěžovatele je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný rovněž pro nesrozumitelnost. Ze správního spisu vyplývá diskriminační postup žalobce při vyřazování uchazečů z důvodu nepředložení požadovaného ratingu, a samotný městský soud v bodu 59 odůvodnění rozsudku dal stěžovateli za pravdu, že nevyloučil-li žalobce všechny uchazeče, kteří nesplnili požadavek doložení ratingu banky vystavující záruku, učinil tak v rozporu se zásadou rovného zacházení, přesto se tímto pochybením představujícím porušení § 6 ZVZ nezabýval. Rozsudek městského soudu tak není konzistentní, protože dochází k právnímu závěru, že v zadávacím řízení nedošlo k porušení § 6 ZVZ, přičemž se však současně ztotožňuje s právním závěrem stěžovatele, že jednání zadavatele bylo diskriminační z důvodu nerovného přístupu, když nevyřadil uchazeče, kteří neměli rating.

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[13] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti úvodem poukázal na to, že podle jeho názoru značná část kasační argumentace je nepřijatelná. Stěžovatel totiž argumentuje způsobem, jako kdyby on sám byl poskytovatelem dotace, a to včetně uvádění zcela nových tvrzení, které poskytovatel dotace ve sporném řízení správním nikdy neuváděl (nepřiměřenost požadavku na bankovní záruku, nepřiměřená náročnost procesu získání ratingu pro bankovní instituce a neúměrné těžkosti uchazečů o veřejnou zakázku, jejichž banky takovým ratingem nedisponovaly, omezení počtu akceptovaných ratingových agentur, nepřiměřený požadavek na vysoké ratingové známky, neuvedení požadovaného druhu ratingu financující banky a způsobu jeho doložení v zadávacích podmínkách). Žalobce považuje za nepřijatelné, aby stěžovatel, jako správní orgán, který měl nestranně posoudit spor mezi žalobcem a poskytovatelem dotace, ex post doplňoval a rozšiřoval argumentaci jedné ze stran tohoto sporu, a to bez ohledu na obsah spisu a provedené dokazování. Takový postup stěžovatele je v příkrém rozporu s právem na spravedlivý proces, který zakotvuje článek 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, i právní úpravou nepodjatosti správního orgánu podle § 14 správního řádu. Žalobce dále obsáhle polemizoval s argumentací stěžovatele, přičemž uzavřel, že městský soud posoudil právní otázky týkající se dílčího hodnotícího kritéria bankovní záruky a oprávněnosti požadavku na rating bank vystavujících příslib záruky správně, v souladu s relevantní zákonnou úpravou a své úvahy i dostatečně zdůvodnil. S ohledem na uvedené žalobce proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť existence takové vady zpravidla brání věcnému přezkumu dalších kasačních námitek. Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

[17] Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z něhož nelze zjistit, o čem soud rozhodoval a jak ve věci rozhodl, zda žalobě vyhověl nebo ji zamítl, jehož výrok je vnitřně rozporný či je v rozporu s odůvodněním, které posuzuje správní úkon z jiných než žalobních důvodů, a které neobsahuje vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností či jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39).

[18] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, není-li z jeho odůvodnění *„zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě, a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy“* (rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelné je rozhodnutí také v případě *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek“* (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS) a rovněž tehdy, *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené [...] Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“* (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jak usuzoval o skutečnostech zásadních pro věc, a to musí být vyjádřeno v odůvodnění rozhodnutí. Pokud rozhodnutí soudu v odůvodnění nereflektuje na námitky a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. K tomu srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75.

[19] Obdobně i Ústavní soud zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování: *„z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného*

rozhodnutí“ [nález ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01; všechny citované nálezy Ústavního soudu dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“ (nález ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).

[20] Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost, stěžovatel poukazoval na bod 59 napadeného rozsudku, kde městský soud dal stěžovateli za pravdu v tom, že nevyloučil-li žalobce všechny uchazeče, kteří nesplnili požadavek doložení ratingu banky vystavující záruku, učinil tak v rozporu se zásadou rovného zacházení. Městský soud tedy konstatoval, že žalobce svým postupem v zadávacím řízení porušil § 6 ZVZ, ale dále se již tímto pochybením a jeho vlivem na žalobou napadené rozhodnutí nezabýval. Na druhou stranu městský soud současně dospěl k závěru, že požadavek na doložení ratingového hodnocení banky vystavující bankovní záruku nebyl v rozporu s § 6 ZVZ, aniž by však zohlednil skutečnost, že žalobce nabídky některých uchazečů hodnotil, aniž by tuto podmínku splnily (PRŮMSTAV a.s.), a jiné naopak z hodnocení vyloučil. Tento rozpor v odůvodnění způsobil, že se rozsudek městského soudu stal matoucím a ve výsledku nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

[21] Ačkoliv Nejvyšší správní soud deklaroval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku způsobenou jeho nesrozumitelností, přistoupil i k posouzení namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. I v tomto bodě přitom musí dát stěžovateli částečně za pravdu. Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu za nedostatečně odůvodněné, neboť se nevypořádal s dalšími důležitými skutečnostmi, které stěžovatel zjistil a popsal ve svém rozhodnutí. Konkrétně se městský soud ve svém rozsudku nijak nezabýval nedostatečným vymezením požadavku ratingu, ačkoliv se stěžovatel touto otázkou zabýval na str. 25 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „rovněž nebylo zřejmé, jaký druh ratingu zadavatel požaduje – krátkodobý či dlouhodobý“, a dále na str. 26, kde znovu poukázal na to, že požadavek na rating bankovního ústavu byl nedostatečně formulovaný, neboť v zadávací dokumentaci nebylo uvedeno, jaký typ ratingu žalobce požaduje. Jednalo se tak o další dílčí pochybení žalobce jako zadavatele veřejné zakázky, které mohlo mít vliv na rozhodnutí poskytovatele o snížení dotace o částku 34 207 611,99 Kč.

[22] Nejvyšší správní soud naopak nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve vztahu k tvrzení stěžovatele, že se městský soud nikterak nehodnotil, z jakého důvodu je v posuzovaném případě důvodná vyšší záruka, než záruka podle doporučení ÚHOS. Městský soud v této souvislosti uvedl, že „je mu známo, že Úřad obecně doporučoval, aby maximální výše bankovní záruky za provedení díla činila 10 % nabídkové ceny a maximální výše bankovní záruky za kvalitu díla během záruční doby 5 – 10 % nabídkové ceny. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce stanovil minimální požadavek na výši bankovní záruky za provedení díla 10 % nabídkové ceny a za kvalitu díla během záruční doby 3 % nabídkové ceny, nabídli-li tedy uchazeči vyšší bankovní záruku, bylo to pro žalobce, jakožto zadavatele výhodné. Pro zadavatele je totiž logicky výhodné co nejvyšší krytí závazku. Navíc čím je uchazeč nabízející vyšší bankovní záruku logicky více motivován

pokračování

k řádnému a včasnému splnění závazku tak, aby nemusela být bankovní záruka využita. (...) K tomu soud poukazuje na důkaz při ústním jednání dne 24. 3. 2021 rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2020, č. j. MF-628/2016-1203-6, na něž upozornil v replice žalobce, a v němž žalovaný v obdobné situaci ohledně bankovní záruky rozhodl diametrálně odlišně od žalobou napadeného rozhodnutí.“ Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z výše uvedeného zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu předmětného žalobního bodu městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že rozsudek městského soudu je částečně nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů, a je proto naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[24] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je částečně nepřezkoumatelný, nebrání tato skutečnost přezkumu rozsudku z pohledu dalších kasačních námitek napadajících skutkové a právní závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

[25] Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval námitkou stěžovatele, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně charakteru dílčího hodnotícího kritéria bankovní záruky. Stěžovatel se ve své argumentaci soustředil zejména na údajnou nepřiměřenost tohoto požadavku, a to ve vazbě na minimální výši bankovní záruky stanovenou zadávací dokumentací a výši záruk nabídnutých jednotlivými uchazeči o veřejnou zakázku. Tvzení stěžovatele, že požadavek na bankovní záruku byl nepřiměřený proto, že zadávací dokumentace nestanovovala žádný „strop“ pro bankovní záruky nabízené jednotlivými uchazeči, je nepřesné a zavádějící, neboť je evidentní, že maximální výše bankovní záruky byla definována nabídkovou cenou, jelikož ze zákonné úpravy bankovní záruky plyne, že banka uspokojí pohledávku zadavatele pouze do výše nesplněného závazku uchazeče (§ 313 a násl. v rozhodné době platného zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Stěžovatel odůvodňoval nepřiměřenost požadavku na bankovní záruku svou úvahou o finanční náročnosti vystavení bankovní záruky a jejím vlivu na cenové nabídky jednotlivých uchazečů o veřejnou zakázku. Zdejší soud souhlasí s názorem žalobce, že toto tvrzení stěžovatele má povahu spekulace, která nemá jakýkoliv podklad v provedeném dokazování. Podmínky, za kterých je klientům nabízeno vydání bankovní záruky, se u jednotlivých bank mohou značně lišit, podléhají konkurenčnímu boji finančních institucí a nezanedbatelnou roli zde hraje i bonita zájemce o vystavení takové záruky. Stěžovatel však všechny tyto skutečnosti zcela opomíjí a pro své tvrzení, že výše nákladů spojených s vystavením bankovní záruky se jistě promítla do nabídnuté ceny díla, neuvádí jakýkoliv důkaz. Navíc, i pokud by náklady spojené s vystavením bankovní záruky skutečně vedly k jistému zvýšení nabídkových cen uchazečů o veřejnou zakázku, z argumentace stěžovatele není zřejmé, jaké porušení právní úpravy zadávání veřejných zakázek by taková skutečnost měla zakládat. Lze rovněž konstatovat, že i pokud by se požadavek na poskytnutí bankovní záruky určitým způsobem promítl do nabízených nabídkových cen, neznamenalo by to bez dalšího, že by tento postup byl pro zadavatele ekonomicky nevýhodný. Bankovní záruka posiluje právní postavení zadavatele v případě nesplnění zajišťovaného závazku vybraným uchazečem a přináší mu tedy určitou přidanou hodnotu. Kvalitní zajištění veřejné zakázky přitom bylo legitimním požadavkem žalobce,

neboť předmětná stavba byla rozsáhlým dílem a měla být realizována v poměrně krátkém časovém úseku.

[26] K námitce, že dílčí hodnotící kritérium bankovní záruky nesplňovalo vztah užitné hodnoty a ceny, neboť při podání dvou různých nabídek s různou nabídkovou cenou a bankovní zárukou ve výši shodné s nabídkovou cenou je vyloučeno, aby cenově výhodnější nabídka získala i maximální hodnocení bankovní záruky, městský soud zcela správně uvedl, že žalobce v souladu s § 78 odst. 4 ZVZ „*stanovil dílčí hodnotící kritéria a určil jejich váhu, bylo tak na uchazečích, aby zvážili, jak svou nabídku postaví. Smyslem výběru nejvhodnějšího uchazeče jistě není, aby tento uchazeč získal maximální hodnocení ve všech dílčích kritériích, nýbrž aby jeho nabídka byla ekonomicky nejvýhodnější.*“ K tomu zdejší soud dodává, že není klíčové to, zda jsou dílčí kritéria nastavena tak, aby uchazeč s ekonomicky nejvýhodnější nabídkou získal plný počet bodů v rámci každého jednoho dílčího kritéria, ale to, zda získá nejvyšší počet bodů celkově. Smyslem základního hodnotícího kritéria ekonomická výhodnost nabídky je právě hodnocení nabídky na základě více parametrů. Lze přisvědčit žalobci v tom, že bylo možné, aby uchazeč, který podal cenově nejvýhodnější nabídku a současně bankovní záruku ve výši nabídkové ceny, byl vybrán jako nejvhodnější, ačkoliv by neobdržel plný počet bodů v rámci dílčího hodnotícího kritéria bankovní záruky. Právě s ohledem k poměru dílčích kritérií (nabídková cena [9] vs. výše bankovní záruky [1]), který žalobce zvolil, lze dospět k závěru, že vždy by byla jako ekonomicky nejvýhodnější vyhodnocena nabídka uchazeče, který nabídl nejnižší nabídkovou cenu a současně bankovní záruku ve výši nabídkové ceny.

[27] Lze proto v souladu s městským soudem uzavřít, že způsob, jakým žalobce zvolil dílčí hodnotící kritéria ve spojení se způsobem nastavení jejich vah, byl v souladu s § 78 odst. 4 a 5 ZVZ a dílčí hodnotící kritéria vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny.

[28] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace stěžovatele proti dílčímu hodnotícímu kritériu bankovní záruky, která je uvedena v kasační stížnosti, je v rozporu s jeho vlastní rozhodovací praxí, neboť v rámci rozhodnutí ze dne 23. 6. 2020, č. j. MF-628/2016/1203-6, kterým snížil částku uloženou témuž žalobci jako odvod za porušení rozpočtové kázně v rámci jiného dotačního projektu, v obdobné situaci dospěl ke zcela odlišným závěrům o přípustnosti požadavku na bankovní záruku.

[29] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2023

pokračování

David Hipšr
předseda senátu